

tidligere brugte, og som han altsaa ikke mere kan faa, bliver det 14 Kr. eller derover om Ugen, og nu er Smørret endda yderligere steget. Han maa desuden til sig og sin Hustru og 7 Børn købe 5 Otte-pundsrugbrød om Ugen, og disse Rugbrød koster ham $4\frac{1}{2}$ Kr. Denne Mand sidder med en Indtægt af omtrent 40 Kr. om Ugen, han er altsaa ikke nogen særlig daarlig stillet Arbejder, eller hvad man i vore Dage trods al Prisforhøjelse eller Dyrtid betegner som saadan. Man ser altsaa, at Halvdelen af hans Indkomst gaar blot til det tørre Brød og en Smule Fedtstof. Og naar denne Mand, som han skulde forleden, skal have nogle Træsko til sine Drengbørn, føler han det som en sviende Uret, at han skal brandskattes til Bedste for Lædertrustens første Mand, Herr Max Ballin, at han ikke kan faa disse Nødvendighedsartikler til sine Børn til en nogenlunde rimelig Pris. Og jeg siger: Skal vi vente Tillid til, hvad der foretages, og Sympati for Rigsdagen i disse Tider, maa vi skære anderledes dybt, naar Talen er om at lægge Pligt paa dem, som under Krigen har tjent uhyre Formuer og ved en Udbytning af Befolkningen har skabt den Dyrtid, som det store Flertal af Befolkningen sukker under.

Saa vil jeg gerne spørge: Hvorfor oplyser man med at lade Skatteprocenten stige, naar man kommer til en Indtægt paa 100,000 Kr. og en Formue paa 1 Million? Kan Skattedepartementet og Skattemyndighederne ikke regne længere med særlige Procenter, naar man naar op til en saadan Indkomst og en saadan Formue? Hvorfor i Alverden kan Procenten ikke vedblive at stige? Der er vitterlig Folk i vort Land, der har større aarlig Indtægt end 100,000 Kr. og større Formue end 1 Million. Jeg vil lægge det kommende Udvalg alvorligt paa Sinde at forandre dette utilbørlige Punkt i vor hidtil gældende Skattelovgivning. Det er ikke noget nyt, der her er fundet paa, men det er, synes jeg, en meget uheldig Ting, at man ikke forhøjede fremdeles. Jeg forstaaer, at man i sin Tid har fundet det nødvendigt at gøre denne Indrømmelse til det konservative Landsting, hvilket det var vanskeligt overhovedet at fravriste en demokratisk Skattelovgivning. Men jeg synes, at nu maa Tiden være inde til at faa rettet dette meningsløse Forhold, saa meget mere som Højre nu melder sig helt fra.

Der har været talt om, at disse mange Millioner bl. a. skal anvendes til Kornordningen. Det er rigtigt. En betydelig Del af disse Penge gaar til Kornordningen,

gaar bl. a. til det Forsøg, der skal gøres paa at holde Flæskepriserne nede paa det nuværende Niveau. Jeg vil gerne her sige til Højre, at de tager meget fejl, naar de mener, at den Omstændighed, at der her bevilges nogle Millioner til Kornordningen, væsentlig kommer det brede Lag i Samfundet, de smaa ude paa Landet og de smaa i Byerne, til gode. Det er ikke Husmandsstanden, som fortrinsvis har Korn at sælge til Staten til 26 Kr. Tønden, nej, det er det store Landbrug. Og jeg siger, det er skammeligt, at vi i disse alvorlige Tider skal være Vidne til, at der nu laves en ny Agrarsammenslutning for at protestere mod det Arbejde, der gøres for at sikre hele Befolkningen det daglige Brød i indeværende Høstaar. Det skulde Højre vende sin Kritik imod, synes jeg; en saadan Sammenrotning som den, vi har været Vidne til nylig i Nordsjælland, et Forsøg paa en ny egoistisk Agrarsammenslutning paa et Tidspunkt, hvor Kornordningen vitterlig netop har taget saa stort et Hensyn, som man paa nogen Maade kan forlange, til det kornproducerende Landbrug. For Husmændenes Vedkommende tilsigtes det ved Kornordningen i nogen Grad at opretholde Svineproduktionen, og jeg mener, vi bør støtte de Bestræbelser, Administrationen har iværksat i saa Henseende. Men trods dette siger jeg, at det bliver ret vanskelige Kaar, de danske Husmænd faar i det kommende Aar trods dette med de 26 Kr. for Tønden af Brødkornet og trods den Omstændighed, at man søger at skaffe dem Foderstoffer til fortsat Svineproduktion. Nej, de Herrer, der repræsenterer det store Landbrug, Godsejerne, Proprietæerne, har ingen Grund til at klage, og jeg tror, at de til syvende og sidst vil høste Utak, hvis de forhindrer en Gennemførelse af en retfærdig og betimelig Beskatningslovgivning paa nærværende Tidspunkt.

Jeg kunde have forstaaet det, hvis de Herrer af Højre, der gerne, som de siger, vil tale Erhvervenes Sag og ogsaa Folkets Sag, som det konservative „Folkeparti“ de er, Side om Side med os havde sagt til Finansministeren: De skal slet ikke være bange for den konservative Blok i Landstinget, den gaar gerne med til at undlade at beskatte Øl, den almindelige Befolkningens Nydelsesmiddel, den gaar gerne med til at undlade at beskatte Arbejderens og Husmandens Pibe Tobak. Men det gjorde man ikke, man gik med Hensyn til disse Skattelove frem ud fra det gamle Synspunkt, at det var tværtimod de store Ind-